

Ifj. Lomnici könyörtelenül ?szinte volt

2019 augusztus 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szent István ércnél maradandóbb, kíméletlen intelmei Európa számára!

Hisszük, hogy velünk az Isten, és hisszük, hogy velünk cselekszik az olthatatlan hazaszeretet, amely szilárd hittel oltalmazva segít megvédeni a Hazát!

Szent István szeretett fiához intézett gondolatai aktuálisabbak, mint valaha. Amikor arról volt szó els? királyunk nem kertelt, hiszen eljövend?nek látta az id?t, hogy „többé ne puha kásával étessenek, az téged csak puhánnyá s finnyássá tehet, ez pedig a férfiasság elvesztegetése s a b?nök csiholója és a törvények megvetése; hanem itassanak meg olykor fanyar borral, mely értelmedet tanításomra figyelmessé teszi.” Itt az id? feleim, különben a „csendes félrenézésekkel gyakorlatilag díszletet építünk az elfogadhatatlannak!” (Szemerei J.)

Augusztus 20-ika ünnepe alkalmából, ezúttal kicsit távolabbról ide kapcsolódó összefüggések megvilágításával kell kezdenünk, és a Szent István-i örökség, az ebb?l nyert és mindmáig innen táplálkozó kulturális létforma kapcsán ennek az eszmének és sajátos létezési módnak mostani kihívásairól, vagyis a védelem ügyér?l kell mindenekel?tt szólnunk.

Amikor kimondjuk azt a szót, hogy védelem, akkor egyfajta biztosítékról, garanciáról is beszélünk egyben, vagyis annak a garantálásáról, hogy megvédünk, megóvunk valami számunkra fontos személyt, közösséget, tárgyat vagy értéket a támadástól, hogy felel?sséget vállalunk valami számunkra lényeges, akár nélkülözhetetlen dolognak a biztonságáért. Ez egyben felvállalását és képviselését is jelenti egy ügynek, vagyis hogy a védelem biztosítása számunkra fontos, kiemelt ügy; hogy vállalunk egy helyesnek hitt eszmei, erkölcsi irányt azzal az álláspontal, hogy a számunkra fontos identitást, akár a származási helyünket, akár egy csoportot vagy egy egész nemzetet utolsó er?nkig tartó küzdelemmel megvédünk.

Ebben hiszünk mi mindannyian azok, akik úgy hisszük, hogy ha ezeket a lényeges dolgokat nem sikerül megvédeni a bajtól, akkor mi magunk is sérülünk és gyengülünk. De a gyengülés folyamata már korábban kezdetét veszi, hiszen – miként Kertész Imre írja – a civilizáció eléri azt az állapotot, amikor „többé már nemcsak hogy képtelen rá, de már nem is akarja megvédeni magát; amikor, látszólag értelmetlen módon, a saját ellenségeit imádja.” És – teszi hozzá rögtön Kertész – „ráadásul mindez nem mondható el nyilvánosan.” Nem kertel, hanem világosan fogalmaz: elárasztják, mások veszik birtokukba egész Európát, és mindezt egyesek hagyják az „öngyilkos liberalizmus” jegyében. De nem pusztán a kontinens az, amit ma megszállnak, hanem ezt teszik külön-külön Európa nemzetállamaival is, amelyek így fokozatosan elveszítik nemzetállami jellegüket, feladják sajátos nemzeti karakterüket. Nemcsak általában Európa védelmér?l, hanem a nemzetállamok szintjér?l is beszélhetünk, s?t a nemzetállamiság ügyén túl számunkra létezik egy külön szint is: ez pedig saját hazánk, vagyis Magyarország ügye, a magyar nemzeti és keresztény identitás védelmének a kérdése.

Európa és hazánk védelme azonban, miként Hunyadi János és Mátyás korában is, szorosan összefonódik, és amiként Magyarország egykori kormányzója védte a keresztény Európát az oszmán „Istenre-emberre acsarkodó fegyvereit?l”, ahogyan ? maga fogalmazott, ma ismét a keresztény eszméb?l kisarjadt identitásunk és létformánk védelme a tét. Egy olyan identitásé és létformáé, amelyet csak Európa és a nemzetállami keretek biztosíthatnak, és egy olyan eszme, amelynek talaján Európa modern államait több mint ezer éve megalapították. Ma azt látjuk, hogy a hagyományos értelemben vett keresztény, nemzetállami Európa térségünkbe, Közép-Európába szorul vissza, és hogy ma Európa védelmének ügyét els?sorban a visegrádi csoport, illetve egyes kelet-közép-európai államok vállalják fel csak teljes mellszélességgel, míg a nyugati uniós tagországok többsége képtelen, vagy már nem is akarja megvédeni önmagát.

Magyarország ma élen jár ebben a küzdelemben, és a Szent István óta felvállalt keresztény modernség jegyében is, szembeszáll a kontinensre leselked? veszéllyel. Ezt nem csak szavakban teszi, hanem régóta tetteiben is bizonyítja: 2015 óta ezermillió eurónyi nagyságrendben (több száz milliárd forintot) költött határvédelemre, amely szinte kizárólag a schengeni küls? határok megvédését jelentette. Magyarország ugyanis Európát, az Európai Uniót, és annak talán legf?bb vívmányát védte az elmúlt években, és ezt fogja tenni – minden méltánytalan támadás ellenére – a jöv?ben is. A pár esztendeje még szinte egyedül küzd? Magyarország ma a visegrádi államok, s?t Ausztria és Bajorország támogatását is élvezve, elszántan védi Európa szárazföldi határait, és az elmúlt fél év történései abba az irányba mutatnak, hogy számíthatunk majd Olaszországra is, amely pedig a tengeren lehet képes védeni Európa küls? határait. Hazánk és a térség vezet?i, akiket Brüsszelb?l gyakorta vádolnak a szolidaritás hiányával, éppen a szolidaritás talaján állva ugyanakkor tisztában vannak azzal, hogy

ehhez nekünk is támogatást kell adni a délieknek, hiszen civilizációnk megvédése mindannyiunk közös feladata, amely szoros politikai összetartást igényel a nemzetállamok között.

Azt látjuk tehát, hogy bár a legfels?, európai szinten még nem történt meg az áttörés – és ez akár 2019 ?széig, a levitézlett Juncker-bizottság mandátumának lejártáig is várathat magára –, a nemzetállamok szintjén már megvalósult az együttm?ködés, és ez egyre több országot foglal magába. A V4-ek már az elmúlt években is támogatták Olaszországot az uniós és más, kétoldalú támogatási programokon keresztül. Tavaly decemberben pedig felajánlottak egy 11 milliárd forintnyi összeget az integrált líbiai határvédelemre, ezzel Olaszországot is segítve. Tettük ezt azon túl, hogy mi magyarok, saját határaink védelmével Németországot és egész Nyugat-Európát is védjük a migrációtól, jelent?s terhet levéve az így is évi több, mint 20 milliárd eurót (6500 milliárd forintot!) migrációs kiadásokra költ? Németország válláról, melynek szövetségi államformájából egyébként már minden harmadik bajor azonnal kilépne… Mert ha sajnos nincs meg a bölcs belátás egy állam vezet?i részér?l, az kikezdheti az adott identitás bels? egységét is. És miközben bennünket, „keletieket” ostoroznak a szolidaritás hiányával, mi visegrádiak példátlan szolidáris er?n nyugvó védelmi szövetséget hoztunk létre egymás segítésére, vagy például lengyel barátaink több százezer ukrán menekült családot fogadtak be az elmúlt években, míg Csehország legnagyobb EU-n kívüli külföldi közösségét ugyancsak az ukránok adták 2015-ben, mintegy 105 ezer f?vel. De 2016-ig hozzánk is közel százezer menekült érkezett Ukrajnából. Kérdés: tényleg mi nem volnánk szolidárisak, tényleg mi mondtunk volna nemet a humánum igazi értékeire?

Az Európa Unió jövend? vezetésének végre fel kell majd ismernie, hogy a valóban Európa-párti és szolidáris tagállamok elismerésének hiánya és a nemzetállamok támogatásának elmaradása közép- és hosszú távon kikezdheti az Unió egységét is, hiszen a ma els?sorban a bevándorló országok dominálta Unióban az önfeladó tagországok kerülhetnek kibékíthetetlen ellentétbe az identitásuk védelméért küzd? nemzetállamok egyre szorosabb szövetségével. A nemzetállami szinteken már teret nyer? szemléletnek így – legkés?bb most, a 2019. májusi EP-választásokat követ? id?szakban – be kell épülnie az Európai Unió legf?bb végrehajtó szervének, a Bizottságnak a munkájába is. Hiszen ma éppen azok az európai és uniós intézményi vezet?k jelentik a legnagyobb veszélyt az Unió alapvet? értékeire, akik a legtöbbet szoktak beszélni ezekr?l az értékekr?l; hogy az Unió bels? szabad világát, Schengent éppen azok az országok kezdték felszámolni, amelyek felel?tlen migrációs politikát tanúsítottak, és korábbi súlyos felel?tlenségükkel saját polgáraikat is veszélybe sodorva, hosszú id? után ismét bels? határellen?rzéseket vezettek be. Fölmerül a kérdés: ilyen vezet?k milyen alapon papolnak az EU-s értékek megsértésével más országokat, és vajon valójában kik azok, akik Európát és annak alapvet? eszméit, vívmányait következesen védelmezik?

Ma Európát ebben a helyzetben csak saját nemzetállamai képesek megvédeni. Itt érdemes utalni Orbán Viktor miniszterelnök korábban Tusnádfürd?n elmondott szavaira, amelyek jól megvilágítják a rendszerváltozás óta gyökeresen átalakult európai helyzetet. A magyar kormányf? akkor úgy fogalmazott, hogy mi, magyarok ma képesek vagyunk megérteni bonyolult és összetett helyzetünket, és ha kell, képesek vagyunk egy akarattal egy nemzetként mozdulni. Majd kés?bb hozzátette: „Harminc éve még azt gondoltuk, hogy Európa a jöv?nk, most azt gondoljuk, mi vagyunk Európa jöv?je”. Amellett érvelt, hogy van élet a „gátlástalan globalizmuson” túl, és hogy Közép-Európa útja a szabad nemzetek szövetségének útja. Európa liberális elitjének cs?djér?l beszél, ami emlékeztet minket Kertész Imre Európa „öngyilkos liberalizmusáról” szóló naplórészletére. Ezt úgy is mondhatjuk, hogy Európa egyes vezet?i nem akarják megvédeni a saját országaikat, hogy az Unió ma gyönge, ugyanakkor mi itt, Közép-Európában érezzük a helyes irányt, amit kitartóan képviselnünk kell mindaddig, amíg Brüsszelben nem történik meg a régóta esedékes politikusi elitcsere, és amíg a régi „hatvannyolcasok” helyére a fiatalabb és felel?sebb politikusi nemzedék tagjai nem lépnek. Olyanok, mint például Orbán Viktor vagy Matteo Salvini – olyanok, akik közül többen ma még saját hazájukon belül is vívják erkölcsi és politikai küzdelmüket.

Olyan kortárs politikusokról beszélünk, akik manapság tulajdonképpen azzal csinálnak „forradalmat”, ami annak idején, az Unió egykori alapítóatyáinak korszakában még teljesen természetes volt; azért igazi forradalmárok, mert a jelenkor globalista ideológiájával, a nyitott társadalom eszméjével szembeszállva és 1968 álforradalmi h?seit lecserélve, visszatérnének Európa eredeti gyökereihez, visszatérnének Szent István vagy kortársa, Capet Hugó francia király örökségéhez. Hogy Konrad Adenauer, Alcide De Gasperi és Robert Schuman – e huszadik századi keresztény államférfiak Európa-épít? munkája után alig ötven évvel odáig süllyedt a közösségi integráció, hogy az Európa keresztény örökségére való utalást már nem tehették be az Európai Unió készül? alkotmányának tervezetébe, mivel az ma nem fér össze az európai vezet? „elit” ideológiai irányvonalával. Hogy ma már azért nem juthat tovább egy pályázó az Európa kulturális városának címéért folyó versenyben, mert a város bemutatkozó filmjében túl soknak találják a keresztény szimbólumot, és hiányolják a közterületeket bemutató filmjelenetekb?l a migránsokat. Hogy Európa egy része mára tényleg odáig jutott, hogy régen feladta önmagát, és most már afelé tart, hogy meg is adja majd magát – a kontinenst elhódító iszlámnak…

És e ponton álljunk meg egy pillanatra, és Nyugatról fordítsuk tekintetünket a számunkra mégiscsak legfontosabb irányba, az Alpokalja hazánk határán csúcsosodó hegyes nyúlványai felé. Magyarország e fest?i vidékére lépve, súlyos hegységi vonulatként húzódik végig fölöttünk nagy történelmi eleink szellemi öröksége; Szent István, IV. Béla meg a Hunyadiak, Bocskai és Rákóczi, Kossuth Lajos és az 1919-es Nemzeti Hadsereg f?parancsnokaként Magyarország felszabadításáért küzd? Horthy Miklós. Vagy mindegyikük méltó történelmi el?dje, Nikola Zrinski, vagy ahogy mi ismerjük és magunkénak valljuk: Zrínyi Miklós gróf, horvát bán és magyar f?nemes, költ? és hadvezér, politikus és hadtudós egy személyben. Aki híres m?vében, az Áfiumban akként ír a védelem kérdésér?l, hogy az oszmán ellen ajánlott legf?bb teend?k között els?ként az önálló és üt?képes nemzeti hader? fontosságát emeli ki, amit ma úgy is fordíthatnánk, mint a magyar honvédség és a védelem ügyének minél nagyobb arányú támogatását az egyre gyarapodó nemzeti jövedelemb?l és teljesítményb?l, NATO-vállalásainknak is megfelel?en. És mint az önkéntes hader? szerepének növelését a hivatásos, aktív honvédségi er? mellett hazánk védelmében. A kérdez? és vitatkozó stílusú m? persze a magyarok magányosságát fejtegeti, és itt Zrínyi hozzáteszi: csupán jóindulatból semmilyen ország nem fog segédkezet nyújtani. Ezzel a 21. században nekünk is tisztában kell lennünk: az elmúlt évek során gondosan kiépített európai szövetségi rendszerünk annak is köszönhet?, hogy nemzeti védelmünk ügye, sajátos földrajzi helyzetükb?l adódóan is, egybeesik Európa védelmének ügyével. Ehhez jelenleg magunk mögött tudhatjuk térségünk legtöbb államának józan támogatását, és legkés?bb jöv?re ki kell harcolnunk a magyar álláspont érvényre jutását Brüsszelben is.

Zrínyi m?vének zárása: az Istenbe és a cselekv? hazaszeretetbe vetett hit, amely nélkül ez a küzdelem, a haza megvédése nem lehet sikeres, és amely üzenet ma különös értelmet nyer államünnepünkön, augusztus 20-án, amely ünnep az elmúlt évszázadok zivatarában fokozatosan vívta csak ki helyét nemzetünk emlékezetkultúrájában. Isten és hazaszeretet szorosan összefonódott már a reformkor hajnalán is, amikor az udvari „Habsburg-ellenzéket” jelent? magyar arisztokrácia egyik identitásképz? szimbólumává is nemesedett ez az ünnep. Idén bicentenáriumot ünneplünk, hiszen 1818-ban rendezhettek el?ször ünnepi körmenetet augusztus 20-ika alkalmából, igazi ünnepünk azonban csak éppen 80 éve, 1938-ban lehetett, amikor törvénybe iktatták Szent István emlékét és a nemzeti ünnepet.

Bár a szocializmus átideologizált ünnepének évtizedei után, 1989-t?l újra lehet?vé vált a Szent Jobb-körmenet megtartása és ismét szabaddá válhatott nemzeti ünnepünk, 1990-t?l pedig hivatalos állami ünnepünkké emeltük, azt kell tapasztalnunk, hogy még ma is meg kell küzdenünk az egykor ifjúkommunistaként indult ’68-as generáció itt maradt tagjaival. ?k azok ugyanis, akik megnehezítenék Európa és a nemzetállamok jöv?jét, és mind a mai megtagadnák a keresztény európai lelkület, a nyugati modernség e szellemi alapjának méltó ápolását és továbbhordozását mindannyiunktól, így a mostani ünnepség megemlékez?it?l is. Egyet kérünk, egyet kérhetek most én is: ne hagyjuk felülkerekedni ezt a rossz szándékot, ne hagyjuk elveszni a Szent István-i örökséget, ne hagyjuk elveszni Európát és az annak egyetlen igazi életerejét adó nemzetállamokat, és legf?képpen nem hagyhatjuk elveszni hazánkat, a keresztény kultúra talaján kisarjadt modern, ezeresztend?s Magyarországot – magunk, de legf?képpen gyermekeink és unokáink, e súlyos és ugyanakkor felemel? örökség továbbviv?i számára! Mi vállaljuk ennek feladatát, vállaljuk, hiszen a védelem biztosíték, amely nemcsak a ma, hanem a holnap és a holnapután garanciája is egy olyan világban, amelyben minden korábbinál fontosabb értéket jelent a biztonság. Kultúránk és létformánk, egyben hazánk megvédése a mi érdekünk, ezt megtennünk pedig kötelesség a legvégs?kig!

Hisszük, hogy velünk az Isten, és hisszük, hogy velünk cselekszik az olthatatlan hazaszeretet, amely szilárd hittel oltalmazva segít megvédeni a Hazát!

Ezért tegyünk ma és minden nap!

Gondoljunk végül, de nem utolsó sorban határon túli testvéreinkre is, akik sokszor nehezebb körülményeik és környezetük dacára, ma velünk itt és akár valahol távol, lélekben velünk ünnepelnek, és akikkel együtt ez a nemes érzés, a nemzet összetartozásának csodálatos érzése arany rózsadíszbe öltözteti meleg szívünket!

Fiumét?l Háromszékig, a Szávától és Nándorfehérvártól a Felvidékig, egész nemzetünknek adjanak er?t a 18. századi jezsuita költ?, Faludi Ferenc Szent István királyhoz írott versének sorai:

„Elbujdostál, megkerestünk,

Áldott légyen a szent ég!

Országunkba bévezettünk,

Szivünk örömében ég!

Drága kincsünk, feltaláltunk:

Magyarország, vigadozz!

Itt van, kit óhajtva vártunk,

Ezer áldásokat hoz.

Ime a te reménységed,

Inségedben ide nézz:

Isten után er?sséged,

Mególtalmaz ez a kéz.”

Európa utolsó reménysugara, hogy visszatér a gyökerekhez, a valódi értékeinek forráshoz. Európa figyelmezz, „Hallgasd hát meg, (…) fogadd el szavaimat,akkor nagy lesz száma élted éveinek.” Az öreg kontinens szembefordult korábbi önmagával, „parancsszeg? lett”, mint kit az isteni alkotó, s minden méltóság örökösévé tett. Nem fogadta meg a létezés alaptézisét, miszerint nem hódolunk be és nem alkuszunk. Európa volt a minden, és most el?ször, igazán létez? realitás, hogy semmivé lesz.

Ifj. Lomnici Zoltán - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló